

РЕШЕНИЕ

№ 24031

гр. София, 19.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6383** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от М. Р., [дата на раждане], гражданин на Република С., с личен номер 2903003730074, чрез упълномощен адвокат В. от САК, срещу Отказ с рег. № 5364р-12653/15.05.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР.

В жалбата, в ход по същество и в писмена защита по делото чрез адвоката, процесният отказ се оспорва като постановен при груби пропуски и формален подход. Според съдържанието на бланката за заявление оспорващият не е декларирал неверни данни за адрес, посочил коректно, че е студент в Н.. В заявлението по образец по чл.34, ал.1 от ППЗЧРБ не се съдържа изявление, че ще пребивава постоянно на конкретен адрес, а само, че молителят е осигурил адрес и разполагал с жилище в страната - законово изискване по чл.34, ал.1, т.3 ППЗЧРБ. В заявлението се изисквало да бъде посочен от молителя "адрес в Република България", което било направено, не се съдържа твърдение на лицето, че сочи адреса като свой постоянен или настоящ адрес. Административният орган обвинил оспорващия в извършване на закононарушение и по-конкретно в нарушаване на чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, изразяващо се в деклариране на неверни данни, което счита за сериозно и неоснователно обвинение, не бил взет предвид реалният текст на заявлението - Приложение 4 вр. чл.34, ал.1 ППЗЧРБ и на декларацията за предоставяне на адрес на пребиваване, съгласно пар.1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ. В заявлението имало само графа за адрес в България, заявителят не можел да посочи постоянния си адрес в държавата, чийто

гражданин е. Счита, че не е направено обективно, пълно и всестранно изследване на въпроса дали има законоустановено дължимо поведение и съответно акт на нарушаването му, презюмира вина във формата на умисъл, създавала се практика в нарушение на закона и на основни човешки права. Обсъжда изискванията по чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ – заявителят да представи доказателства за осигурено жилище в Република България и по чл. 25, ал.1 ЗЧРБ – за "нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване". Деклараторката Д. М. е посочила, че е баба на молителя, тя предоставила адрес на пребиваване на своята дъщеря и внук, представени били копия на нотариален акт и документи за наследници. Противоречало на приложените документи приетото в мотивите на отказа, че декларацията е предоставена от трето непознато лице Р. Н., което нямало никаква връзка с настоящия случай. Липсвал анализ на представените към заявлението документи. Издадената виза "Д" е условие за подаване на заявлението за постоянно пребиваване, никъде не било указано, че до получаване на разрешението за пребиваване кандидатстващото лице имало задължение за престой на територията на страната. Визата не давала право на работа на лицето. Различно тълкуване значително утежнява заявителите със задължение за извършване на разходи за живот, храна и транспорт за срок от половин година без право на работа и без яснота дали административният орган ще предостави право на пребиваване или ще откаже. Административният орган не е обсъдил и взел предвид, че оспорващият кандидатствал на основание българския си произход, а не на основание законно пребиваване в страната за определен срок, което съставлявало изискване за съвсем друг вид пребиваване. В обобщение се твърди, че оспорения акт не отговаря на изискването по чл.59, ал.2, т.4 АПК, тъй като съдържа грешни, неясни и взаимно противоречащи си мотиви. Мотивите трябвало за да са съобразени с направеното от молителя искане и от тях да ставало ясно становището на административния орган по неговата основателност от фактическа и правна страна. Липсата на мотиви или противоречиви такива, ограничавала възможността за защита, поради което съставлявала самостоятелно основание за отмяна на акта по чл.146, т.2 АПК.

Имотът на адреса на пребиваване бил собственост по наследство се състоял от два отделни апартамента, заявителят нямал задължение да живее постоянно на адреса в периода, през който чака отговор на молбата си, в случая за пръв път подал заявление за право на пребиваване. Намерение за трайно установяване в страната е иницирането на процедура за разрешаване на постоянно пребиваване. Нямащо законово изискване лицето да се е установило трайно в страната, а условие за получаване на разрешението е деклариране на намерение за трайно установяване в страната и създаване на предпоставки за гарантирането му като осигуряване на жилище. Фактическото задължение за установяване и пребиваване възниквало след получаване на разрешението. Изтъква също, че семейството на оспорващия притежавало 3 наследствени имота в центъра на [населено място], които не са продадени и дори един от тях се отдавал под наем от години. Посоченото можело да се тълкува като желание и намерение да се установи в страната и да не прекъсва връзките си с държавата на произход, която безспорно е Република България. Счита и грубо нарушаване на процедурата - чл.35, ал.3 ППЗЧРБ, при проверката на адреса бил зададен въпрос на продавача дали две студентки живеят на адреса без назоваване на имена. Не било взето писмено сведение нито от собственика на имота, нито писмено сведение от лицето, намерено по време на проверката, извън компетентността на

органа е дава оценка, дали имотът бил годен или негоден за живеене, не е направен опит да огледа жилищата отвътре. Фактът, че жилищен имот се нуждаел от ремонт не го превръщал в негодно жилище. Т. обстоятелство било и неотнормимо, защото лицето нямало никакво задължение за престой в рамките на процедурата по разглеждане на заявлението му, както и кога и защо оспорващият е влизал и напуснал страната. По силата на чл.90, ал.1 от Закона за гражданската регистрация, всеки български гражданин бил задължен да посочи постоянен и настоящ адрес, но не и да живее на който и да е от тях. З. не е български гражданин, ответникът прилагал към него по-тежки ограничения от тези, за българските граждани.

Оспорващият чрез адв. В. в заключение претендира основателност на жалбата и иска от съда да постанови отмяна на оспорения отказ и „да върне преписката със задължителни указания молбата да бъде уважена“, претендира присъждането на разноски по списък.

Ответникът – директорът на Дирекция Миграция – МВР, чрез юрк. Т., оспори жалбата, претендира законосъобразност на оспорения отказ на всички основания от чл.146 АПК, оспори за прекомерност искането от страна на оспорващия за присъждане на разноски по списък. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните, извърши дължимата съгласно чл.168, ал.2 АПК проверка на оспорения отказ на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна намира следното:

По фактите:

На основание българския си произход и чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България, М. Р. е подал Заявление с рег. № Г-4246/18.12.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване. – заявлението е по образец съгласно Приложение 4 във връзка с чл.11, ал.5 и чл. 34, ал.1 от ПППЗЧРБ. В същото са посочени личните данни и издадените лични документи, от които се установява, че М. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен номер 2903003730074, паспорт №[ЕИК], издаден от Районно управление - Н. на 12.02.2020г., валиден до 12.02.2030г., с постоянен адрес в Република С., [населено място], [улица], е гражданин на Република С..

В графата на заявлението „адрес в Република България“ са посочени посочено ръкописно само следните данни: [населено място] 1303, област С. район възраждане, ул. „П. № 103“. В графата „адрес на месторабота“ – буквално следното: „студент в [населено място]“. В графата в“влязох в Република България“ - на 17.12.2023г., „през ГКПП“ –К., „с виза тип“ Д, за срок от 3 дни с цел подаване на документи и посещение на семейна къща. В частта за конкретното основание, на което да бъде предоставено правото на постоянно пребиваване в съответствие със ЗЧРБ, е отбелязано единствено основанието „аз съм от български произход – чл.25, ал.1, т.1“. В графата по заявлението „допълнителна информация, свързана с настоящето заявление“ не се съдържа текст на заявителя. Към заявлението са приложени 7 копия на паспорт и

виза, на акт за раждане на Й. М. и Д. М., нотариален акт за собственост на имот ни „декларация съгласие за адрес, документи за придобиване на имота по наследство от Д. М., свидетелство за съдимост.

Видно от декларацията на Д. М., с нотариална заверка на подписа – л.32 от делото, същата е на основание пар.1, т.20, подточка 2 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, с която сръбската гражданка декларира, че „предоставя адрес на пребиваване“ на следните лица – Й. М., за която също заявява, че е нейна дъщеря и на М. Р., неин внук, в собствения наследствен недвижим имот, находящ се на адрес [населено място], район В., [улица], съгласно документ за собственост – Нотариален акт № 153, том Х., дело № 4163/1995г. Според нотариалния акт този имот зад магазин от около 30 кв.м. на партерния етаж се намира жилище, състоящо се от стая, кухня и тоалетна, без данни за площ, по т. 3 от акта е посочено жилище на втория етаж с площ от около 60 кв.м. от две стаи, коридор, кухня и тоалетна.

По преписката се съдържа и удостоверение за българския произход на заявителя, издадено от Агенцията за българите в чужбина, което обстоятелство не е спорно между страните - Удостоверение № 00120030020240221, л. 34 от делото.

Административният орган е приел заявлението за редовно, уведомил е заявителя за удължаване на срока за произнасяне по същото с два месеца с писмо от 05.01.2024г. – лист 35 от делото.

Процесният Отказ с рег. № 5364р-12653/15.05.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР, е постановен по посоченото заявление на М. Р. от дата 18.01.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на лице от български произход, на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Органът е изложил мотиви по по чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - "е представил документ с невярно съдържание", а от фактическа страна е мотивиран с данните от извършена проверка по местопребиваване на чужденеца, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване и справка за влизанията и излизанията, прието е също от фактическа страна, че няма данни за намерение трайно да се установи в страната, формиран е извод за извършено нарушение на ЗЧРБ. Органът е обсъдил в мотивите, че на 11.03.2024г. била извършена проверка от служители на Дирекция "Миграция" на адрес по приложената към заявлението декларация с нотариална заверка на подписа – в [населено място] -, [улица], като е прието, че този адрес е деклариран, като адрес, на който пребивава. Посочено е, че декларацията била подписана от „Р. Н.“, за установеното при проверката органът се е позовал на докладна записка с рег. № 5364р-7131/13.03.2024г., изготвена от полицейски орган.

Според докладна записка с рег. № 5364р-7131/13.03.2024г. на адреса в [населено място], [улица], при проверката сръбският гражданин не бил установен, проведен бил разговор с българския гражданин Р. А.- продавач в магазин, намиращ се на същия адрес - етаж от къща и който заявил, че не е виждал на адреса да живеят чужди граждани, а вторият етаж на сградата бил негоден за живеене. Посоченото изявление се съдържа в мотивите на оспорения отказ. Въз основа на данните от проверката административният орган е направил извод, че за да получи разрешение за пребиваване в Република България и за да бъде вписан в регистрите на населението Р. М. е декларира невярни данни като е заявил пред административния орган адрес на пребиваване, на който не пребивава, а представената нотариално заверена декларация

въвеждала администрацията в заблуждение.

Отказът е мотивиран от фактическа страна и с данните от справки в АИС "Граничен контрол" от които се установява, че Р. М. е напуснал на дата 19.12-.2023г. територията на страната непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, до момента на издаване на акта имал само едно регистрирано влизане в страната и в рамките на един ден. 14.02.-15.02.2024г. В тази връзка органът е счел за важно да отбележи, че съгласно българското законодателство, разрешение за постоянно пребиваване се издава на чужденец, желаещ да се установи трайно в страната, а в конкретния случай Р. изразил желание за придобиване на право на постоянно пребиваване в страната като представил документи, които формално отговаряли на изискванията на закона. Въз основа на така установените факти и обстоятелства органът е достигнал до извод, че към заявлението е представена декларация с нотариална заверка на подписа за адрес на пребиваване единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и което е основание за отказ да се предостави право на постоянно пребиваване.

Видно от съдържанието на представената по делото докладна записка от 13.03.2024г., на която административният орган се е позовал, в същата е посочена извършена проверка по декларацията от Д. М., гражданка на С.. Декларацията действително е подписана от Д. М., а не от Р. Н., както е посочено в мотивите на оспорения отказ. В останалата част данните от проверката, посочени в докладната записка, са възприети безпротиворечиво от административния орган в мотивите на оспорения отказ.

От страна на оспорващия чрез адв. В. бе направено искане да бъде разпитано като свидетел лицето, заварено на адреса на проверката – Р. А. – за доказване на твърдението, че на лицето бил зададен въпрос дали две чужди студентки живеят на адреса, което съдът не допусна като неотнормено. Следва да се отбележи, че дори адв. В. в част от писмените си изявление – жалба и писмена защита, обсъжда М. Р. като лице от женски пол. Искането е неотнормено и по съображение, че в заявлението М. Р. е посочил адрес на пребиваване на [улица] в [населено място], а не адреса, на който е извършена проверката от полицейските органи – [улица] в [населено място]. Следва да се посочи, че полицейските органи са извършили проверката на предоставения съгласно декларацията адрес на пребиваване, съгласно заповед на главния секретар на МВР, цитирана в мотивите на отказа.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

За датата на връчване на процесния отказ на адресата му, ответникът в изрично изявление по делото – от 01.08.2024г., л. 73 от делото, посочва, че не разполага с доказателство относно датата на запознаване на М. Р. с издадения отказ с рег. № 5364р-12653/15.05.2024г. Предвид на посоченото, то жалбата следва се приеме за подадена в срок и съдът дължи разглеждането ѝ по същество.

По издаването на акта от компетентен орган:

За заеманата длъжност от ответника към датата на издаване на оспорения акт е представена Заповед № 8121К-1498/19.04.2016г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която издателят на оспорения отказ е назначен длъжността директор на Дирекция Миграция при МВР, със специфично наименование старши

комисар. Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила поради следното:

Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Отказът е издаден на осн. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1, т. 23 - „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“

Неправилно в жалбата и в писмената защита се твърди, че не са събрани относими доказателства, респективно са обсъдени в мотивите на отказа неотносими такива. Действително, е допусната фактическа грешка относно лицето, което е декларирало, че предоставя адрес на пребиваване на оспорвания (вместо Д. М. е посочен като декларатор друго лице), но всички останали данни за факти и обстоятелства, са относими към конкретните такива по заявлението на М. Р., за адреса на пребиваване, посочени в докладната записка от № 5364р-7131/13.03.2024г. При тези обстоятелства, при постановяването на оспорения отказ са взети предвид само такива, относими към заявлението на М. Р..

Въпрос по същество е относимостта или не на данни за влизанията и излизанията на Д. М. в Република България, необосновано се твърди, че поради това са допуснати съществени нарушения. Споменатото в мотивите на отказа като установено обстоятелство, че вторият етаж на сградата на адреса е негоден за живеене, не е обосновало негативния резултата, а обстоятелството, че оспорваният не живее на адреса. В този контекст, е неотнормо изявлението на трето лице, дали имотът или части от него са негодни за обитаване. Пряко доказателство, че имотът не е обитаван от оспорвания след датата на подаване на заявлението за постоянно пребиваване, са именно данните за влизанията и излизанията му от страната – същият след датата на подаване на заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване – 18.12.2023, е напуснал страната на 19.12.2023г., след което е влязъл на 14.02. 2024г. и напуснал на 15.01.2024г. територията на Република България.

По тези съображения, не е нарушен и принципа на служебното начало по чл.9 АПК, тъй като са събрани и обсъдени всички относими към процесното заявление данни за факти и обстоятелства, конкретно в проявлението му по ал.2 от същата разпоредба („Административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.). Също не са допуснати нарушения на изискванията за съдържание, изложени са мотиви в достатъчна степен,

позволяващи на адресата на акта да организира защитата си срещу фактите и обстоятелствата, които са взети предвид при издаването на акта и обосновали отказа по заявлението му, така и дават възможност на съда да извърши проверка за законосъобразност на волята на органа.

По приложението на материалния закон

Оспорващият М. Р. е лице от български произход, но е гражданин на Република С., поради което гражданин на трета за Европейския съюз страна. не попада в приложното поле на правото на ЕС. Правото на постоянно пребиваване на граждани на трети страни, предоставяно от някои държави членки, е различно от правото на дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни, регламентирано от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни. По специално правото на постоянно пребиваване съставлява по-благоприятна разпоредба, изключва се от приложното поле на директивата, като в съображение 17 от преамбюла ѝ изрично е посочено, че правото на постоянно пребиваване в държава членка не води до такова право в друга държава членка. Правото на постоянно пребиваване е национална мярка, попада в приложното поле само на Закона за чужденците в Република България.

Конкретно, както се сочи в жалбата и в писмената защита, спорът е по правилното приложение на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно която разпоредба се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 3 ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително нотариално заверена декларация за „предоставяне на адрес на пребиваване“. Представената декларация по делото е издадена от Д. М., не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларираните неверни данни.

Действително в закона липсва изрично изискване чужденецът да пребивава постоянно на посочения от него в заявлението адрес в Република България, но това следва да бъде адресът, на който живее или ще живее в страната. При извършените проверки от страна на българските власти - предвид справка за влизанията и излизанията в страната – след датата на подаване на заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване – 18.12.2023г., е излязъл на 19.12.2023г.,

след което е влязъл на 14.02. 2024г. и напуснал на 15.012.2024г. територията на Република България. Тези данни сочат на категоричен извод, че М. Р. не е „пребивавал“ трайно на адрес в страната след като е подал заявлението за предоставяне на право на пребиваване, няма данни и за намерение в бъдеще. Доводите, че липсва задължение за пребиваване, дори и по отношение на българските граждани от страна на адв. В. не се споделят от съда. Така в Закона за гражданската регистрация изрично са разграничени понятията за „постоянен адрес“ и „настоящ адрес“ както и задължението при промяната им в изричен срок да бъдат уведомени властите за промяна на вписано обстоятелство. В този смисъл българските граждани действително са задължени да пребивават на адреса, който са декларирал и това е „настоящият адрес“ - чл.94, ал.1 и ал.2 от Закона за гражданската регистрация.

Видно от декларацията на Д. М., на първо място се предоставя адрес на пребиваване на адрес – [населено място], [улица]. Съгласно документа за собственост, в имота на декларатора има действително два апартамента, като е неясно кой точно от тях се предоставя на М. Р. и кой на другото лице по декларацията – Й. М. или единият апартамент на двамата. В заявлението обаче, като адрес в страната е посочен адрес – [населено място], [улица]. Поради посочените обстоятелства, в заявлението на М. Р. за предоставяне на право на постоянно пребиваване, не е посочен “предоставен адрес на пребиваване“ по декларация на собственика на имота.

В заявлението за предоставяне на правото М. Р. е посочил адрес в Република България „гр. С.“ ул. П.“ № 103“, без конкретни данни за етаж, апартамент, къща или други данни за имота, нито е предоставена декларация от собственик на имот с такъв адрес.

В този смисъл, при прецизна преценка на фактите, действително М. Р. е посочил адрес, за който няма данни, че ще пребивава, тъй като няма данни собственик на имота на адрес [населено място]“ ул. П.“ № 103“ да му е предоставя адрес на пребиваване нито има данни за други негови права върху имота. Посочването на точен адрес на пребиваване е от значение за проверките, които българските власти имат право да извършат. Подаването на заявлението за предоставяне на право на пребиваване следва да е свързано с действителни данни за пребиваване, подкрепени и с намерението трайно да се установи в страната, което е категорично отречено от сръбския гражданин още в заявлението му. Така в заявлението за предоставяне на правото чуждият гражданин е посочил като адрес на месторабота „студент в [населено място]“, т.е. заетост в Република С., на която държава е гражданин. Следователно, М. Р. не е

посочил данни за пребиваване в страната и няма данни за намерение да пребивава в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който не е живял, нито му е предоставено правото на пребиваване, подкрепя също този извод.

При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод, че такова намерение чужденецът в конкретния случай няма. Интересите и пребиваването на М. Р. очевидно са свързани с качеството му на студент в университета в Н., изрично посочено в графата „адрес на месторабота“ в заявлението. Обстоятелството, че семейството му разполага с имоти в столицата С. не променя този извод. Подаването на заявлението не е израз на намерение да пребивава в страната, намерението следва да се докаже, дори предоставянето на адрес на пребиваване не е равностойно на действително намерение за пребиваване в страната. В случая заявлението и доказателствата към него не са свързани с данни, които да обосноват извод, че М. Р. желае действително да пребивава в страната.

Понятието „пребиваване“ означава мястото, където дадено лице живее според българския тълковен речник и както е установено в международното право, в това число и на държавата по произход на М. Р.. Така например чл.1, т.6 от *Спогодба между Република България и Република С. за социална сигурност*, (Ратифицирана със закон, приета от 41-ото Народно събрание на Република България на 5 юли 2012 г. - ДВ, бр. 54 от 2012 г. в сила от 1 февруари 2013 г.) следното съдържание: „б. "пребиваване": мястото, където лицето постоянно живее;“ Следователно, заявлението за право на постоянно пребиваване поначало е свързано с мястото в страната, където заявителят ще живее и който факт подлежи на доказване, както относно формалното предоставяне на адрес на пребиваване от собственика с нотариално заверена декларация, така и с данните от заявлението и представените доказателства в негова подкрепа. Що се касае до твърденията на адв. В., че не е взето предвид и обсъдено надлежно обстоятелството за българския произход, то следва да се посочи, че само българският произход е основание за придобиване на българско гражданство по натурализация – чл.215, ал.1, т.1 от закона за българското гражданство, но не е достатъчно за разрешаване на право на пребиваване по ЗЧРБ, макар и на същото основание, тъй като лицето запазва статуса си на чужд гражданин. Очевидни са различията между двете производства, изрично разграничени от законодателя.

В производството по чл. 25, ал.1, т.1 ЗЧРБ освен българският произход е поставено и изискване да е „предоставен на адрес на пребиваване“, очевидно в пряка връзка с предоставянето на право на пребиваване.

Предоставянето на правото не следва да е свързано със злоупотреба с право или използването на закона за постигане на различни цели. Целта на производството очевидно е да предостави правото на пребиваване на лица, които действително ще пребивават в страната. Причината, поради която се иска предоставянето на правото – трудова заетост или обучение или друга позволена цел, също следва да бъде подкрепена с доказателства. Като е посочил „студент в Н.“ в заявлението си от 18.12.2023г., М. Р. не доказва намерение да се установи в страната, както правилно е приел и административния орган.

При така установените обстоятелства по делото, М. Р., действително е посочил в заявлението си неверни данни за адрес, на който ще пребивава, за същото обстоятелство не е представил декларация за предоставен адрес на пребиваване, както и другите обсъдени обстоятелства, установяват материално-правното основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и не е незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК. В обобщение, при извършената проверка по чл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ.

Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен номер 2903003730074, паспорт №[ЕИК], издаден от Районно управление - Н. на 12.02.2020г., валиден до 12.02.2030г., с постоянен адрес в Република С., [населено място], [улица], срещу Отказ с рег. № 5364р-12653/15.05.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директора на Дирекция Миграция към МВР.

ОСЪЖДА М. Р., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с личен номер 2903003730074, паспорт №[ЕИК], издаден от Районно управление - Н. на 12.02.2020г., валиден до 12.02.2030г., с постоянен адрес в Република С., [населено място], [улица], да заплати по бюджета

на Дирекция "Миграция"-МВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: